

Truyện đọc để Giải Trí

1. Roza

Trong thời gian đi biển, một thủy thủ nhận được những bức thư của một cô gái mà anh ta chưa từng gặp, tên là Roza. Họ viết thư cho nhau suốt 3 năm. Đọc những bức thư và trả lời cô, anh hiểu rằng không thể sống thiếu những bức thư của cô. Họ thậm chí yêu nhau mà không nhận ra điều đó. Đến ngày anh trở về đất liền, Roza hẹn với anh hẹn gặp nhau ở nhà ga trung tâm thành phố vào lúc 5 giờ chiều. Roza viết rằng cô sẽ cài một bông hồng đỏ vào khuyết áo của mình. Người thủy thủ nghĩ anh chưa bao giờ thấy Roza, anh không biết cô bao nhiêu tuổi, xấu hay đẹp, béo hay gầy.

Anh đến nhà ga, và khi đồng hồ điểm 5 giờ, một phụ nữ, khuyết áo cài một bông hồng đỏ, xuất hiện. Bà khoảng sáu mươi tuổi. Chàng thủy thủ tính bỏ đi, nhưng anh đổi ý vì anh nghĩ người phụ nữ này đã viết thư cho anh trong suốt thời gian anh đi biển, gửi quà cho anh quà Giáng Sinh, và thường khuyên nhủ anh mọi điều. Bà không đáng bị anh đối xử như vậy.

Anh đến bên bà, chìa tay ra và tự giới thiệu mình. Người phụ nữ liền nói rằng anh đã nhầm, bà không phải là Roza, Roza là người con gái đang đứng sau lưng anh. Anh quay lại và nhìn thấy nàng. Cô trẻ tuổi anh, dịu dàng và quyến rũ. Người phụ nữ nói với anh rằng Roza đã nhờ bà cài bông hoa vào khuyết áo của mình để thử lòng anh. Nếu anh quay lưng bỏ đi, thì mọi chuyện đã xong. Vì anh đến gặp bà nên bà chỉ cho anh Roza ở đâu...

2. Hai Xu Muối

Ngày xưa có một cô gái mồ côi, không ai nuôi, cô phải đi ăn xin ngoài chợ, tối lấy chiếu quán nằm ngủ. Một hôm nghe nói Rằm Tháng Bảy cúng dường Tam Bảo có phước, cô tự nghĩ làm sao mình tạo phước để khỏi nghèo khổ nữa. Cô xin được hai xu, muốn cúng cái gì mà chừa mọi chừa tăng trong chùa đều hưởng được. Nghĩ vậy cô mua hai xu muối, đem vào chùa nấn nỉ vị nấu cơm:

- Con xin được có hai xu để mua muối, xin được cúng hết chừa tăng trong chùa, mong người giúp cho.

Vị ấy liền bỏ nắm muối của cô vào nồi canh to, để mọi chừa Tăng đều được hưởng. Bẵng đi một thời gian dài, cô cũng không còn nhớ tới chuyện cúng muối nữa.

Lần lần, cô lớn khôn và càng xinh đẹp lạ thường. Khi đó trong triều đình, nhà Vua muốn chọn người làm vợ cho Thái Tử nhưng thấy mỹ nhân nào Thái Tử cũng từ chối. Vua tuyên bố với các quan ai tìm được người Thái Tử vừa ý sẽ được trọng thưởng.

Bấy giờ một ông quan ang đi ngang một vùng quê thì thấy trên trời có vàng mây đỏ, ông nghĩ nơi đây chắc có dị nhân phước lớn. Giờ trưa, trên đường trở về, ông thấy một cô bé khoảng 16 tuổi đang trùm chiếu ngủ. Ông đến gần nhìn, bắt chợt cô bé bừng tỉnh dậy tốc chiếu ra. Ông thấy người con gái xinh đẹp lạ thường mà lại sống đầu đường xó chợ như vậy, ông tội nghiệp đem về nuôi. Cô được cho ăn mặc dạy dỗ đàng hoàng, tới năm cô 18 tuổi ông dẫn đến trình nhà Vua. Vua gọi Thái Tử lại, và vừa thấy cô bé Thái Tử đẹp lòng ngay. Cô được Đông Cung Thái Tử cưới làm vợ. Khi Vua băng hà, Thái Tử lên ngôi vua và cô bé trở thành Hoàng Hậu.

Khi làm Hoàng Hậu cô cứ nghĩ, không biết mình đã làm gì mà được phước thế này, chừng ấy mới nhớ ra chắc do mình cúng muối năm xưa mà ra. Một hôm, Hoàng Hậu sắm đủ thứ vật dụng sang trọng truyền chở vào ngôi chùa ngày xưa.

Nhưng khi xưa chỉ với hai xu muối của cô bé ăn xin, mà thầy trụ trì nói bữa nay có đại thí chủ đến cúng dường và bảo chừa Tăng đánh chuông trống đón. Bây giờ là Hoàng Hậu đem nhiều tài vật đến nhưng thầy trụ trì không hề chuông đánh trống đón mình. Lấy làm lạ, Hoàng Hậu hỏi thầy trụ trì:

- Thưa Thầy, ngày xưa con là đứa ăn mày, chỉ cúng dường có hai xu muối mà nghe chuông trống đánh rinh rang. Ngày nay, con là Hoàng Hậu cúng cả xe trâu bảo mà không nghe chuông trống gì hết là vì sao?

Thầy đáp:

- Ngày xưa hai đồng xu rất quý vì đó là mạng sống của con. Muốn cúng chùa con phải nhịn đói, nên hai xu ấy lớn vô cùng. Ngày nay con là Hoàng Hậu, cửa cải đầy xe nhưng đó là của dân chớ đâu phải của con. Lấy của người làm phước cho mình thì đâu có gì là quan trọng?

3. Tiền Hung - Hậu Kiệt

Thằng Hải mồ côi cha mẹ lúc còn nhỏ, ba má nó chẳng may qua đời vì chiến tranh loạn lạc! Nó được bà dì thương tình đem về nuôi. Hoàn cảnh của bà cũng chẳng khá giả gì, lam lũ quanh năm với ít công ruộng vườn. Ngày tháng thấm thoát trôi qua, Hải vừa đi học vừa phụ dì trông coi ruộng vườn, cuộc sống có cơ cực mà an lành. Mùa hè rảnh rỗi việc học hành, nó thường theo làm phụ hồ cho đám thợ trong xóm, kiếm thêm ít tiền phụ dì. Tuy con nhà nghèo lam lũ, nhưng Hải được Phật Trời bù đắp, nó cao ráo, đẹp trai và thông minh. Đến độ tuổi 20, tuy việc học hành còn dang dở do hoàn cảnh, nhưng nó đã là một thợ hồ lành nghề.

Đến một hôm, đám thợ rủ nó ra Cần Thơ, ở đây công việc nhiều, làm liên tục, chứ không như ở nông thôn, việc làm bữa đực bữa cái, đời sống bấp bênh mà tay nghề cũng đậm chân tại chỗ, không thể nâng cao. Ở quê lam lũ từ nhỏ, nay ra thành phố, cảnh vật chung quanh làm Hải bàng hoàng! Nhưng nó không hoang phí, với đồng lương vừa phải, nó tiêu xài dè sẻn, cố gắng dành dụm, với mơ ước ngày nào đó đủ điều kiện, nó sẽ làm "nhà thầu" để phát triển tiến lên đồng thời có điều kiện đền đáp công ơn dì nó, khi bà vào tuổi xế chiều.

Vốn tu chí làm ăn, bản tính hiền lành, không đua đòi, nên hàng tháng Hải đều tích lũy đủ tiền mua được chỉ vàng. Có lần đến tiệm Kim Loan mua vàng, nó được giáp mặt cô Lan, con gái bà chủ tiệm ra phụ mẹ. Cô gái có gương mặt trái xoan xinh xắn, ăn nói nhỏ nhẹ, khiến Hải bị "tiếng sét" ngay buổi đầu gặp gỡ, nó đã "chết trong lòng một ít", trở về nhà, Hải cứ:

Nhớ ai ra ngẩn vào ngơ

Nhớ ai ai nhớ bây giờ nhớ ai!

Nhưng ở hoàn cảnh Hải, "đũa mốc mà chòi mâm sơn!" anh làm sao có thể chinh phục nổi trái tim cô Lan, con gái "rượu" chủ tiệm vàng giàu có, với cả tá "cây si" trồng quanh nhà, thêm bà mẹ còn khó hơn, bởi đó cũng là "khối tài sản" mà vợ chồng bà ta tích góp được. Dù sao đã lỡ "yêu" rồi..!

Khi "yêu" mấy núi cũng trèo

Mấy sông cũng lội mấy đèo cũng qua.

Anh nghĩ phải tìm cách chứ...

Thời gian trôi, cứ đều đặn vào cuối tuần, Hải ăn mặc tươm tất, đến tiệm Kim Loan mua chiếc nhẫn hai chỉ. Sau vài ba tháng, bà chủ tiệm để ý đến hắn và không khỏi tò mò, "*thằng này có vóc dáng ngon lành, cao to đến gần mét tám chứ ít đâu, chí thú làm ăn và biết lo toan, mới có tiền mua vàng thường xuyên.*" Một bận, khi Hải đến tiệm, bà Huệ bắt chuyện:

- Con ở đâu, làm nghề gì mà thu nhập cũng khá!

Hải lễ phép đáp:

- Dạ, thưa bác, nhà con ở quê, con làm nghề xây cất nhà cửa.

Bà Huệ không hỏi nữa, lòng tự nhủ: "*thu nhập khá, chắc Kỹ sư, tuổi trẻ tài cao*" và tự dưng cảm mến hắn. Bà là dân kinh doanh nên tính rất nhanh "*mỗi tuần hai chỉ, mỗi tháng có tám chỉ, một năm gần chục cây, cũng chưa phải tài giỏi lắm, nhưng hiếm có đứa nào còn trẻ mà tu chí, không ăn chơi, tự lập, ở thành phố dễ gì tìm ra*".

Đều đặn suốt nửa năm, tuần nào Hải cũng mua hai chỉ. Không biết bà chủ nói gì, chỉ thấy cô Lan xuất hiện nhiều hơn và thay mẹ thu tiền, giao vàng cho hắn. Hắn vẫn coi như chuyện bình thường, sau nhiều lần trao đổi vài câu giá cả, giao vàng, cảm ơn. Một lần cô Lan mạnh dạn hỏi:

- Anh tên gì?
- Tôi tên Hải, còn cô?

.....

Cả hai tiếp tục nói chuyện, như thân quen lúc nào không hay biết.

Chỉ thời gian ngắn, đôi trẻ đã "tâm đầu ý hợp", quấn quýt bên nhau, lúc thì cà phê ngoài trời, khi thì xem phim, ca nhạc ... , "*lửa gần rơm lâu ngày cũng bén*", huống hồ gì Lan - Hải đang độ thanh xuân, họ đã "*vượt qua dòng lệ giáo*". Bà Huệ phải tổ chức vội đám cưới. Không có chỗ ở và vì Lan là con một, bà Huệ muốn Hải ở rể, để tiện canh chừng hẳn, vì thời buổi này kiếm được chàng trai khỏe mạnh, có nét và giỏi thu vén như hẳn đâu dễ, đám thanh niên ở thành phố bây giờ, hầu hết ăn chơi, phá gia chi tử hay phụ thuộc hoàn toàn vào cha mẹ.

Khi đã là vợ chồng, một thời gian sau, lúc cái thai chớm lớn, Lan mới dám hỏi chồng:

- Anh ơi, nhà em tuy khá, nhưng là cửa ba mẹ, vợ chồng mình cũng phải có trách nhiệm chuẩn bị, sắm sửa, để sau này sinh em bé, còn chăm sóc, nuôi nấng. Số vàng anh tiết kiệm lâu nay, nên gửi mẹ kinh doanh sinh lợi, gửi ở ngân hàng lời lóm không bao nhiêu.

Hải vui vẻ gật đầu, nói với vợ:

- Ngày mai anh sẽ ra ngân hàng rút về, tùy em sử dụng. Cửa chồng công vợ chứ mất đi đâu.

Chiều hôm sau, Hải mang về cho vợ đúng một lượng vàng (năm khâu hai chỉ), Lan tròn mắt ngạc nhiên! Nhưng vẫn từ tốn hỏi chồng:

- Chỉ có vậy thôi sao anh, hơn bốn năm, tuần nào anh cũng mua hai chỉ, không lẽ anh cho ai hết!?

Hải điềm đạm trả lời:

- Anh có cho ai bao giờ đâu, vì quá "yêu" em, mỗi tuần anh đến mua hai chỉ của mẹ xong, ngày hôm sau mang qua tiệm khác, bán lỗ. Tuần sau phải thêm tiền, mua lại hai chỉ. Vì chi hơn bốn năm lỗ mất một chỉ, nhưng lại được rất nhiều, được em và con!

Lan nghe xong như chết sững! không dám nói gì, lẳng lặng đem vàng trao cho mẹ và nói dối số còn lại Hải cho bạn vay làm nhà. Linh tính của người làm kinh doanh khiến bà Huệ lắc đầu, ngao ngán! "*nó thông minh quá mức*". Rồi bà cũng ngẫm lại "*nó hơn mình và cũng biết cách để đạt mục đích, chứ đâu có trộm cắp ai đâu, lỗ do mình ảo tưởng, suy diễn mà ra.*" Thương con thì thương rể, ông bà Kim Loan âm thầm, qua tay con gái, giúp vốn cho Hải làm ăn. Về phần Lan, "*rời ân rồi ái, rồi con rồi cái*" tình cảm vợ chồng cũng trở nên mặn nồng.

Để đáp lại ân tình của Nhạc phụ và Nhạc mẫu, cũng như lòng tin yêu của vợ, Hải đã cố gắng rất nhiều trong công việc, anh chịu khó học hỏi và trau dồi nghề nghiệp. Chẳng bao lâu, anh đã đứng ra nhận xây dựng những ngôi nhà nhỏ, rồi dần dà đến các nhà đôi ba tầng, công việc phát triển rất tốt. Sau bao năm lăn lóc trong ngành xây dựng, nay ngoài ba mươi, Hải đã là một "ông thầu" nổi tiếng tại Cần Thơ và nhiều tỉnh lân cận, với sự thán phục của mọi người, nhưng hãnh diện nhất vẫn là Lan và cha mẹ cô, họ đã trao niềm tin không lầm người.

Đúng là Tiền Hung - Hậu Kiệt.